

Giorgio **BUIT**
EN Andreotta
PLAATS Calò

15.03. – 23.08.2026

KA WIJLR
S E
TEEL Catasterism

Sinds 2022 presenteert buitenplaats Kasteel Wijlre een tentoonstellingsprogramma waarin via de kunst wordt gekeken naar de relatie tussen mens en natuur. In een tijd van geopolitieke, humanitaire en ecologische permacrisis en toenemende onzekerheid over de overlevingskansen van menselijk en meer-dan-menselijk leven op een uitgeputte planeet, lijkt het noodzakelijk om onze verhouding tot de levende wereld om ons heen opnieuw te denken. Deze programma-thematiek werd aangejaagd door een verwoestende overstroming op de buitenplaats, deze zomer vijf jaar geleden.

Vijf jaar later presenteert de buitenplaats twee tentoonstellingen van kunstenaars die zich in hun praktijk de afgelopen jaren vanuit verschillende richtingen hebben laten inspireren door het water als 'dialectische natuurkracht': materie met een onbeheersbare *agency*, met het vermogen tot zowel destructie als regeneratie. In de solotentoonstellingen van Giorgio Andreotta Calò (IT, 1979) in het Hedge House en Minne Kersten (NL, 1993) wordt nadrukkelijk een relatie met de plek gezocht, aan de hand van nieuw werk dat speciaal voor de buitenplaats is ontwikkeld. Bij beide kunstenaars staan begrippen als herinnering, verlies, transformatie en metamorfose centraal, resulterend in zinnenprikkelende installaties waarin de *genius loci* op een subtiele manier wordt aangeboord als ontastbare, mysterieuze drager van betekenis.

Giorgio Andreotta Calò, geboren en werkzaam in Venetië, maakt sculpturen, vaak samengebracht in monumentale installaties waarin verwijzingen naar (en de sporen van) water op onze omgeving zichtbaar zijn. Calò's werkproces brengt op een organische manier historische en mythologische verhalen sa-

Introduction

EN

Since 2022, the exhibition programme at Kasteel Wijlre estate has been exploring the relationship between humans and nature through art. In an era of geopolitical, humanitarian and ecological permacrises, with the survival of both human and more-than-human life on a depleted planet in doubt, it has become increasingly urgent to rethink our relationship with the natural world. The programme's theme was prompted by a devastating flood at the estate in the summer of 2021.

Five years on, we are presenting two exhibitions by artists who have recently taken inspiration from water as a 'dialectical natural force', understood here as matter with an uncontrollable agency and the capacity for both destruction and regeneration. In the solo exhibitions of Giorgio Andreotta Calò (IT, 1979) in the Hedge House and Minne Kersten (NL, 1993) in the Coach House, both artists seek to connect their practice to the site through new works developed specifically for the estate. Their works address memory, loss, transformation and metamorphosis in sensory installations that subtly evoke the *genius loci* and its mysterious, intangible meanings.

Giorgio Andreotta Calò, who was born and works in Venice, often coalesces his sculptures into large-scale installations that highlight references to water and its traces in our environment. His creative process organically combines historical and mythological narratives with reflections on the material conditions of a place or landscape. The concept of time as *kairos*, as lived experience, informs his sculptures and site-specific interventions and allows viewers to immerse themselves in an extended experience of time, where the present is experienced in connection with the deep time of

men met reflecties op de materiële condities van een plek of landschap. De idee van tijd als *kairos*, als geleefde ervaring, is hierbij belangrijk: zijn sculpturen en site-specifieke ingrepen geven de beschouwer de gelegenheid zich onder te dompelen in een uitgerekte tijdservaring, waarin het nu-moment voelbaar is verbonden met de *deep time* van geheugen, geschiedenis, erosie en sedimentatie. Voor *Catasterism** ontwikkelde Calò, geïnspireerd door de architectuur van het Hedge House en haar groene en waterrijke omgeving een site-specifieke choreografie van licht, architectuur en sculptuur, waarin werken met titels als *Clessidra*, *Medusa*, *Pinna Nobilis* en *Icarus* niet individueel worden getoond, maar als entiteiten in een organisch ecosysteem.

Minne Kersten, die in 2023 deelnam aan de groepstentoonstelling *Spark Birds & the Loneliness of Species*, maakte voor haar soloproject *Changing Rooms* in het Koetshuis een reeks nieuwe schilderijen, sculpturen en een filminstallatie. In veel van Kerstens werk staan ruimtes centraal waarin iets gebeurd is (of staat te gebeuren), zoals de slaapkamer die overstroomd werd door water in *The Same Room* (2023). Voor haar nieuwe filmwerk tastte de kunstenaar in het kasteel, het voormalig woonhuis van de grondleggers van de buitenplaats Jo en Marlies Eyck, de leeggevallen ruimtes af met haar Bolex 16mm-camera. Architectuur is bij Kersten bovenal een lichaam waarin trauma en verlies liggen opgeslagen - de magie van film stelt haar in staat om sporen van die ontastbare geschiedenissen aan het licht te brengen. Met verwijzingen naar historische fotografietechnieken als de magnesium-lont, waarmee vroeger scènes werden aangelicht, produceerde de kunstenaar een enigmatische, intuïtieve verkenning van een interieur dat bevroren lijkt in een uitgestrekt moment tussen verleden en toekomst in.

Xander Karskens
Directeur buitenplaats Kasteel Wijlre

memory, history, erosion and sedimentation. In the Hedge House, Calò presents *Catasterism**, a site-specific choreography of light, architecture and sculpture that responds to the building and its green, water-rich surroundings. Works titled *Clessidra*, *Medusa*, *Pinna Nobilis* and *Icarus* appear not as individual forms but as interconnected elements of an organic ecosystem.

Minne Kersten, who participated in the group exhibition *Spark Birds & the Loneliness of Species* in 2023, has created a series of new paintings, sculptures and a film installation for her solo project *Changing Rooms* in the Coach House. Much of her work focuses on spaces where events have occurred or are imminent, such as the flooded bedroom in *The Same Room* (2023). In her new film work, she explored the castle, the former home of the founders of the country estate Jo and Marlies Eyck, using her Bolex 16mm camera. For Kersten, architecture is a repository for trauma and loss, and the magic of film allows her to reveal traces of these intangible histories. Referencing historical photographic techniques, including the magnesium flash once used to light scenes, Kersten has produced an enigmatic and intuitive exploration of an interior suspended in an extended moment between past and future.

Xander Karskens
Director, Kasteel Wijlre estate

Giorgio Andreotta Calò
Catasterism

Giorgio Andreotta Calò
Catasterism

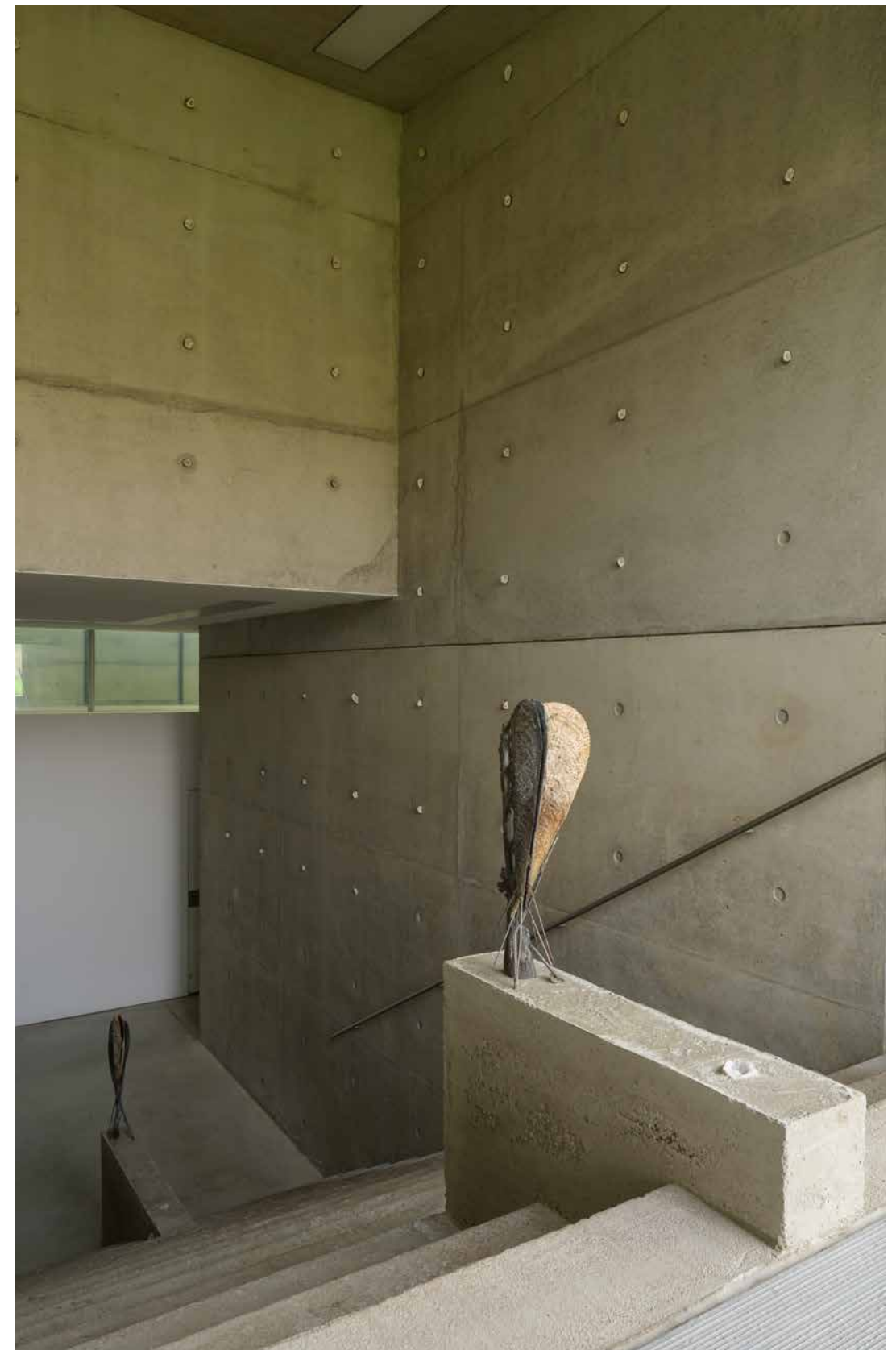
In 2010 zette Giorgio Andreotta Calò zijn studio volledig onder water. Hij volgde op dat moment een residentie aan de Rijksakademie in Amsterdam, waar kunstenaars traditiegetrouw aan het eind van het jaar hun ateliers openen voor het publiek om te laten zien waar ze de afgelopen tijd aan hebben gewerkt. Calò liet zijn ruimte onderlopen, en niet zo'n beetje ook. Het water stond zo hoog als het geval zou zijn zonder het strakke watermanagement van de Nederlandse staat: 1.75 meter. Een klein deel van de studio was gespaard gebleven. In dit hokje was speciaal stevig glas geplaatst, als toeschouwer stond je recht tegenover het troebele water en werd je geconfronteerd met hoe het ons, zonder dijken en watermanagement, elk moment zou kunnen verzwelgen. En dat gebeurde ook. Na een aantal dagen werd de druk te hoog, het glas begaf het en het water stroomde binnen, door de gangen van de academie. Zelfs de kunstenaar had het water niet kunnen controleren, een prachtig ongeluk.

Giorgio Andreotta Calò, geboren in Venetië, is gewend overgeleverd te zijn aan de elementen en getijden. In de Italiaanse stad is *acqua alta*, hoog water, onderdeel van het dagelijks leven. In Nederland daarentegen wordt het water minutieus gestuurd en gecontroleerd, al lukt dat niet altijd. In de zomer van 2021 zorgde intense regenval in Limburg, België en Duitsland voor hevige overstromingen. Ook buitenplaats Kasteel Wijlre werd zwaar getroffen toen de Geul buiten haar oevers trad. Net als bij zijn werk in de Rijksakademie brak het water door de ramen van het Hedge House, en was de schade enorm. Water is, net als alle elementen, tegenstrijdig. Het is onmisbaar voor het leven, maar ook in staat om alles te verwoesten. De vraag in hoeverre het water zich door middel van strikt beleid en infrastructuur laat beheersen, dringt zich steeds vaker op.

In 2010, Giorgio Andreotta Calò completely flooded his studio. At the time, he was participating in the residency programme at the Rijksakademie in Amsterdam, where artists open their studios to the public at the end of the year to show their recent work. Calò flooded his space, and by no small measure. The water rose to a height of 1.75 metres, reflecting where the water level would be without the Dutch state's tightly controlled water management system. A small part of the studio, fitted with special reinforced glass, was spared the inundation, allowing viewers to stand directly facing the murky water and be confronted with how it could engulf them at any moment were it not for the system of dykes and water management. Eventually, however, a deluge occurred. After a few days, the pressure became too great; the glass gave way, and the water poured in, flooding the academy's corridors. Though the situation was beyond the artist's control, it was a beautiful accident.

Born in Venice, Giorgio Andreotta Calò is accustomed to being at the mercy of the elements and tides. In this Italian city, *acqua alta*, high water, is part of everyday life. In the Netherlands, by contrast, water is meticulously managed and controlled, though not always successfully. In the summer of 2021, heavy rainfall in Belgium, Germany and the Dutch province of Limburg caused severe flooding. The Kasteel Wijlre estate was also severely affected when the Geul burst its banks. Like his work at the Rijksakademie, water broke through the windows of the Hedge House, resulting in extensive damage. Like all elements, water is contradictory: indispensable for life, yet capable of devastating destruction. The extent to which water can be controlled through stringent regulations and robust infrastructure is becoming an increasingly pressing question.

Giorgio Andreotta Calò – Catasterism

Hedge House

installatie-overzicht · installation overview Catasterism

installatie-overzicht · installation overview Catasterism

Carotaggio (Venezia), 2014 en · and Carotaggio, 2014-2017

Giorgio Andreotta Calò – Catasterism

1. Robert Smithson, "A Sedimentation of the Mind: Earth Projects" (1968), in *The Collected Writings*, ed. Jack Flam (University of California Press, 1996), 110.

Precies die spanning, tussen controle en overgave, mens en natuur, mythe en methode, staat centraal in het werk van Calò. Gebouwen en plekken vormen daarbij vaak het startpunt. Zijn werk ontvouwt zich rondom de geschiedenis of ervaring van een ruimte. Door middel van een subtiele ingreep voegt hij daar een extra laag aan toe, een nieuwe lens om de omgeving door te ervaren. In *Wijlre* neemt de kunstenaar je mee naar diepe wateren. Hoe verder je afdaalt, hoe donkerder de ruimte wordt. Calò creëerde raamfilters op basis van onderwaterfoto's die hij nam in de slotgracht van het landgoed. Ook schakelde hij de lampen uit, waardoor je als bezoeker overgeleverd bent aan het zonlicht. Niet alleen de kunstenaar heeft hier de macht in handen, het weer en de seizoenen net zo goed.

Calò is een wandelaar, een verzamelaar en een onderzoeker, maar niet het soort dat zomaar alles meeneemt of loopt om het lopen. Er is altijd een idee, een verhaal om te ontrafelen, een symbolisch beginpunt. Zo liep hij in 2010 van zijn woonplaats Amsterdam naar zijn geboorteplaats Venetië. *Ritorno* werd een reis van de ene stad gebouwd op palen naar de andere. Stap voor stap, fysiek vooruit, en tegelijkertijd een reis van zijn huidige leven terug naar een vroegere tijd.

In *A Sedimentation of the Mind*¹ vergelijkt kunstenaar Robert Smithson het maken van kunst met sedimentatie: een langzaam proces waarin lagen materiaal, ervaring en tijd zich opstapelen. Kunst vraagt, net als het lezen van gesteente, om aandacht voor dat wat onder het oppervlak schuilgaat. Het vereist een onderzoek naar de sporen van het verleden, om te zien hoe deze doorwerken in het heden: "In order to read the rocks we must become conscious of geologic time, and of the layers of prehistoric material that is entombed in the Earth's crust."

Hedge House

It is precisely this tension between control and surrender, human and nature, and myth and method that lies at the heart of Calò's work. He often begins with a specific building or space, letting the history or experience of a site guide his approach. Through subtle interventions, he adds new layers that offer visitors a fresh way of experiencing their surroundings. In *Wijlre*, Calò takes you into deep waters. The further you descend, the darker the space becomes. He has created window filters based on underwater images he took in the estate's moat and switched off the lights, leaving visitors reliant on daylight alone. The experience is shaped as much by the weather and seasons as it is by the artist.

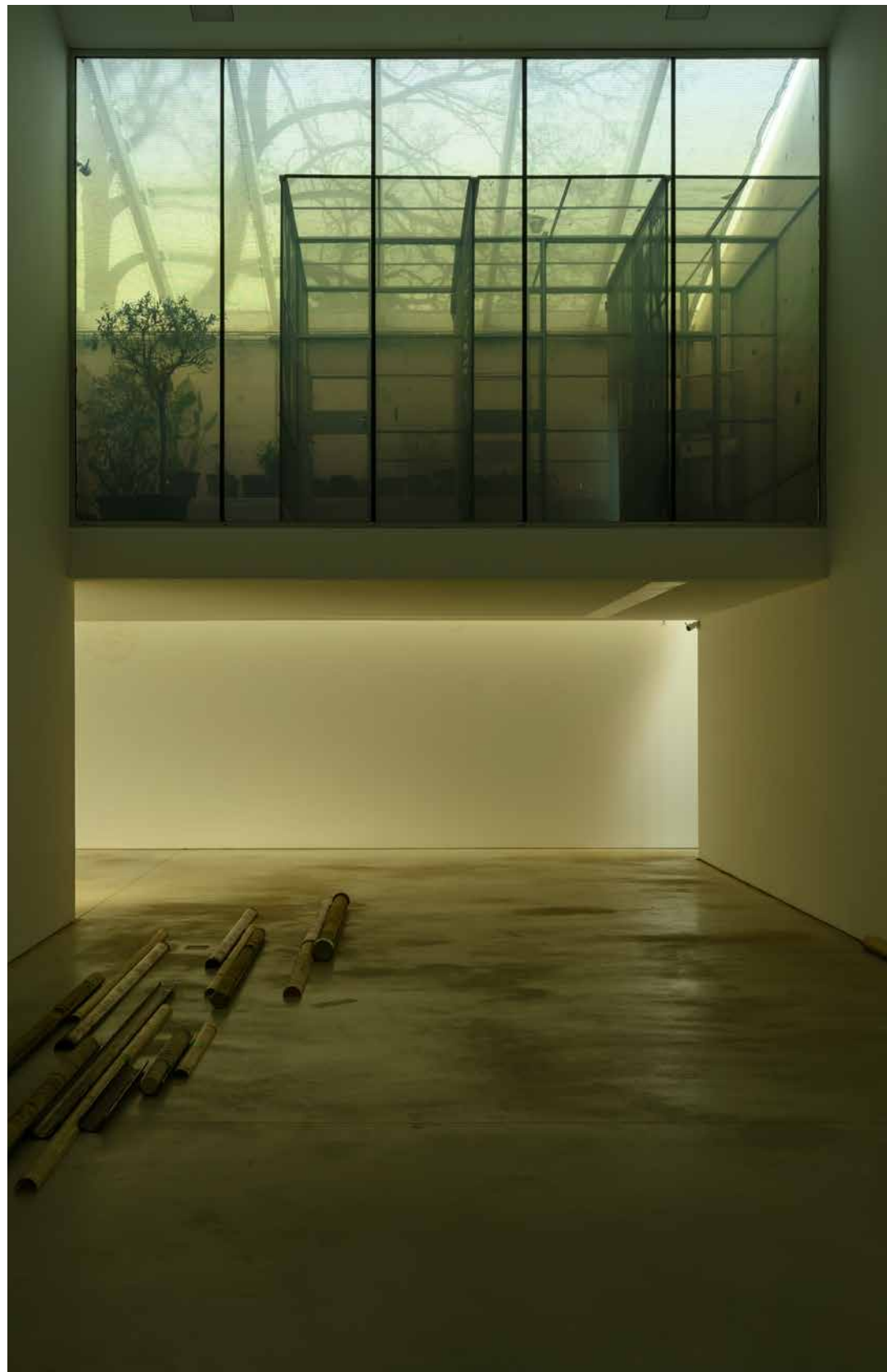
Calò is a walker, collector and researcher, but not the kind who amasses whatever he finds or walks just for the sake of it. An idea always guides him, offering a symbolic starting point and a story to unravel. His 2010 work *Ritorno* (Return) became a journey from one city built on stilts to another, as he walked from his home in Amsterdam to his birthplace, Venice. Step by step, he moved physically forward while simultaneously travelling from his present life back into his past.

In *A Sedimentation of the Mind*¹, artist Robert Smithson compares making art to sedimentation, a slow process in which layers of material, experience and time accumulate. Art, like studying rocks, requires attention to what lies beneath the surface. It requires an investigation into the traces of the past to see how they continue to influence the present. Per Smithson, "In order to read the rocks we must become conscious of geologic time, and of the layers of prehistoric material that is entombed in the Earth's crust."

1. Robert Smithson, "A Sedimentation of the Mind: Earth Projects" (1968), in *The Collected Writings*, ed. Jack Flam (University of California Press, 1996), 110.

installatie-overzicht · installation overview *Catasterism*

installatie-overzicht · installation overview *Catasterism*

Giorgio Andreotta Calò – *Catasterism*

Het werk van Calò vormt zich, net als dat van Smithson, niet in de studio, maar in relatie tot plekken, vondsten en ontmoetingen. Voorwerpen die hij in de natuur vindt, brengt hij terug in zijn sculpturen. Neem de *Pinna nobilis*, een grote mossel die leeft in de Middellandse Zee en ook in Venetië voorkomt. Calò verzamelde deze schelpen, die wel zo'n tachtig centimeter groot kunnen worden, en maakte ze na in brons. De kanaaltjes waarmee het vloeibare brons door de mal wordt geleid, liet hij zitten. De methode wordt zo onderdeel van het werk, maar het lijkt ook alsof de mossels zich uitstrekken, alsof ze een rotswand zoeken om zich aan vast te klampen. Sommige sculpturen combineert hij met echte schelpen, en soms ook met het zijdeachtige draad dat deze mossels produceren. Er ontstaat een soort symbiose tussen de creatie van de kunstenaar en die van de natuur, ze hebben elkaar nodig, ze houden elkaar in leven. Tegelijkertijd ontstaat er een tweede soort verstrengeling, namelijk tussen het werk en de architectuur. In plaats van de beelden prominent op een sokkel te plaatsen, verbindt Calò ze met het gebouw. Ze zijn soms enigszins verborgen en komen tevoorschijn op onverwachte plekken: in een donkere hoek of tussen de orchideeën. Sculptuur en ruimte worden één.

Op de bodem van het Hedge House tekenen de *Clessidra* zich af als zeeschimmen. Hier is het omgekeerde van sedimentatie aan de gang: erosie. Calò baseerde deze bronzen beelden op de houten palen uit de Venetiaanse lagune, die langzaam slijten door de beweging van het water. Een aandenken aan hoe de stad overeind gehouden wordt, en hoe de tijd verstrijkt. Hij gebruikt niet de volledige paal, maar spiegelt de vormen, net zoals ze op een zonnige dag scherp afsteken tegen de horizon en reflecteren in het water. Door eb en vloed erodeert het hout niet gelijkmatig, maar ontstaat een zandloperachtige vorm. Een blik terug naar het verleden, maar misschien ook wel een blik vooruit, naar de tijd die de stad nog rest.

Hedge House

Calò's work, like Smithson's, is not created in the studio but in relation to places, discoveries and encounters. He incorporates objects found in nature into his sculptures, such as the *Pinna nobilis*, a large mussel from the Mediterranean Sea that is also present in the Venetian lagoon. Calò collected these shells, which can grow to about eighty centimetres long, and reproduced them in bronze. He left the sprues, channels through which the liquid bronze is poured into the mould, intact. The method thus becomes part of the work, but it also gives the impression that the mussels are stretching, as if seeking a rock face to cling to. He combines some of these sculptures with real shells and sometimes with the silky threads these mussels produce. A kind of symbiosis arises between the artist's creation and that of nature; they need and sustain each other. At the same time, a second entanglement occurs, namely between the work and the architecture. Rather than placing the sculptures prominently on a pedestal, Calò integrates them into the building. Sometimes they are slightly hidden and appear in unexpected places, for example in a dark corner or among the orchids. In this way, sculpture and space become one.

At ground level in the Hedge House, as if on a seabed, the *Clessidra* arise like sea ghosts, invoking the opposite of sedimentation: erosion. Calò based these bronze sculptures on the wooden piles of the Venetian lagoon, which slowly wear away under the movement of the water. They serve as a reminder of how the city is held up and of the passing of time. Rather than using the piles in their entirety, he mirrors their forms, much as they are reflected in the water, standing out sharply against the horizon on a sunny day. Shaped unevenly by the ebb and flow of the tide, the wood takes on an hourglass form, recalling the past while hinting at the city's remaining time.

installatie-overzicht · installation overview *Catasterism*

installatie-overzicht · installation overview Catasterism

Medusa (A), 2014

Giorgio Andreotta Calò – Catasterism

Het verstrijken van de tijd is onvermijdelijk, maar hoe daarmee om te gaan is geen vast gegeven. Je kunt je eraan over geven, of je ertegen proberen te verzetten en het heft in eigen hand nemen. Zoals de twee entomologen in de film *Icarus* doen. In een vervallen vlinderpaviljoen in Emmen brengen ze nog één keer een kolonie motten terug. Een laatste poging om de orde der dingen van dit kleine stukje land te herstellen. “When a butterfly or moth grows old, the wings slowly get destroyed” vertelt een van hen. Op een gegeven moment proberen ze de vleugel van een van de motten te repareren, zou hij nu weer kunnen vliegen? Of is het menselijke overmoed? Zoals Icarus, die te dicht bij de zon vloog en neerstortte. Ook motten vliegen naar het licht. Ze beginnen in een cocon, ontpoppen zich, vliegen rond en sterven binnen zo’n vijf tot zeven dagen. Een eindeloze herhaling van leven, transformatie en dood. De mot trippelt over de hand van de onderzoeker, druk wappert hij zijn vleugels. Zal hij ooit nog opstijgen?

Vlieg tussen de zee en de zon, dat is het advies dat Daedalus geeft aan zijn zoon Icarus. Transformeer, ontsnap, niet met overmoed, maar ook niet te-
rughoudend. In dat spanningsveld beweegt het werk van Giorgio Andreotta Calò zich. Tussen land en water, groei en aftakeling, licht en duisternis, tussen wat we denken te beheersen en wat ons telkens weer ontglipt.

Lara den Hartog Jager

Hedge House

The passage of time is inevitable, but how we respond is not. We can surrender to it or resist and take matters into our own hands, like the two entomologists in the film *Icarus*. In a dilapidated butterfly pavilion in Emmen, they reintroduce a colony of moths one last time, in a final attempt to restore order to this small piece of land. “When a butterfly or moth grows old, the wings slowly get destroyed,” one of them explains. At one point, they try to repair a moth’s wings. Could it fly again, or is this an act of human hubris, like Icarus, who plummeted after flying too close to the sun? Moths are also drawn to light. They emerge from cocoons, take flight, and die within five to seven days in an endless repetition of life, transformation and death. The moth scurries across the researcher’s hand, eagerly fluttering its wings. Will it ever ascend again?

The warning Daedalus gives to his son Icarus is to fly between the sea and the sun: to transform, to escape, neither with overconfidence nor restraint. In a similar vein, Giorgio Andreotta Calò’s work also moves through this field of tension. Between land and water, growth and decay, light and darkness, and between what we believe we can control and what continually eludes us.

Lara den Hartog Jager

installatie-overzicht · installation overview Catasterism

Curator
Xander Karskens

Projectleider · *Project manager*
Anne Vangronsveld

Tekst · *Text*
Manon Berns
Lara den Hartog Jager
Xander Karskens

Vertaling · *Translation*
JLC Coburn

Fotografie · *Photography*
Peter Cox

Ontwerp · *Design*
Remco van Bladel / Studio for Graphic Design
and Typography

Druk en lithografie · *Printing and lithography*
Raddraaier, Amsterdam

Tentoonstellingsopbouw · *Exhibition installation*
Michele Azzalini, Ron Bernstein,
Roel Knappstein, Charlotte Koenen,
Bo Oudendijk, Carmen Vollebergh, Marc de Vree

AV support
AV&F/ Coen van der Gugten

Met dank aan · *With thanks to*
Alle bruikleengevers · *all lenders*, TGO Uden (met
speciale dank aan · *with special thanks to* Trudy
Goijer), de kunstenaars · *the artists*, Annet Gelink
Gallery (Giulia Melioni & Maria van Oosterhout)

Met speciale dank aan · *with special thanks to*
Patronen en Vrienden · *Patrons and Friend Circle*
en · *and alle vrijwilligers van buitenplaats Kasteel*
Wijlre · *and all volunteers of Kasteel Wijlre estate*

Buitenplaats Kasteel Wijlre ontvangt structurele
subsidie van het Mondriaan Fonds, de Provincie
Limburg en Gemeente Gulpen-Wittem. Het
Elisabeth Strouven Fonds is eigenaar van land-
goed en draagt zorg voor het onderhoud. Stich-
ting buitenplaats Kasteel Wijlre is verantwoor-
delijk voor de exploitatie, de programmering van
tentoonstellingen, programma's en projecten en
het onderhoud van de Tuin · *Kasteel Wijlre estate*
receives a structural subsidy from the Mondriaan
Fund, the Province of Limburg and the Municip-
ality of Gulpen-Wittem. The Elisabeth Strouven
Fund is owner of Kasteel Wijlre estate and is
responsible for its maintenance. The Kasteel
Wijlre Estate Foundation is responsible for the
exploitation, the programming of exhibitions,
programmes and projects and the maintenance
of the Garden

Minne Kersten bedankt · *would like to thank:*
Camera: Nicola Barrato
Gaffer: Giovanni Salice
Sound design & mix: Jacob Oostra
Color: Mateo Vega
Development: DeJonghe Film Postproduction
Annet Gelink Gallery

Giorgio Andreotta Calò bedankt · *would like to*
thank:
Studio Giorgio Andreotta Calò:
Michele Azzalini
Nicolò Brunetta
Kirsten Suzanna de Graaf
Edoardo Spata
Galleries:
Annet Gelink Gallery
Sprovieri
ZERO...

provincie limburg
gesubsidieerd door de Provincie Limburg

het
Cultuurfonds

